

στευσιν, ἐτέθη πῦρ ὑπὸ τῶν φευγόντων, ὅπερ μετέβαλε κατὰ τὸ πλείστον εἰς ἐρείπια τὰ ἐλληνικώτατα αὐτὰ μέρη. Ἡ Πάργα εἰς πολλαπλὴν εἰκόνα. Καθ' ἃς ἡμέρας ἢ παλαιὰ Πάργα ἀπελευθεροῦται καὶ ὁ ἀρχιερέας τῆς ἐπιστροφῆς εἰς αὐτήν, κομίζων ἐκ Κερκυράς τὰ ἐκεῖ ἐναποτεθέντα ἱερὰ σκευή, ἄμφια καὶ τὸ φλάμπουρον, νέαι Πάργαι ἀναφαίνονται. Εἰς ζινηματογράφος ἔπρεπε νὰ ἀποδώσῃ τὴν θλιβεράν εἰκόνα τῆς φυγῆς διὰ νὰ προβληθῇ εἰς ὅλας τὰς Εὐρωπαϊκὰς πρωτεύουσας μὲ τὸν τίτλον: «Τὰ ἀνδραγαθήματα τῶν Οὐννων τῶν Βαλκανίων».

Οἱ πρῶτοι οἱ ὅποιοι ἔδωσαν τὸ σνὴνμα τῆς μετοικεσίας εἶνε οἱ κάτοικοι τῆς ὥραιας καὶ ἀκραίφως Βυζαντινῆς πόλεως, μὲ τοὺς πολυτίμους θησαυροὺς, τοῦ Μελένικου.

Τὸ Μελένικον! Ἡ περιεργότερα πόλις τῆς Ἀνατολῆς. Κάθε συνοικία, κάθε ἐκκλησία, κάθε ἀρχοντόσπιτον—ἐν Βυζαντινὸν μνημεῖον. Τριάνοντα ἀρχαιότατοι ναοὶ καὶ πλήθος παρεκκλησίων, μὲ εἰκόνας τῆς ὥραιότερας Βυζαντινῆς ἀγιογραφίας...

Οἱ 2,500 Ἕλληνες τῆς καὶ οἱ 1000 Ὀθωμανοὶ τῆς παρέδωσαν νεκρούπολιν εἰς τοὺς κομιτατζήδες. Γραῖται κρατοῦσαι τὰς ἱερὰς εἰκόνας, ἀφοῦ ἐπότισαν μὲ δάκρυα τὰς γωνίας τῶν ναίτων, παιδιὰ μὲ οἰκογενειακὰ ἐνθύμια ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὴν πόλιν, ἀφοῦ ἐφίλησαν τὰς θύρας τῶν ἐγκαταλειπομένων οἰκιῶν, Αἱ νεάνιδες ἐτραγουδοῦσαν τὸ τραγοῦδι τοῦ Σουλίου. Οἱ ἄνδρες ἔμειναν ἠνοιξαν τοὺς κροινούς τῶν βαρελίων οἴνου καὶ ἐκοκκίνησαν οἱ δρόμοι ἀπὸ τὸν ἐκχυθέντα χεῖμαρρον. Ἐξερίζωσαν τὰς ἀμπέλους, διὰ πελέκεων κατέστρεψαν ὅ,τι προσφιλὲς καὶ διαιρεθέντες εἰς τέσσαρας ὁμάδας ἔθεσαν πῦρ εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα τῆς ἱστορικῆς πόλεως. Καὶ ἐφυγαν φωνάζοντες: «Ἐλᾶτε τέρατα, ἐλᾶτε τύραννοι νὰ πάρετε τὸ Μελένικον!»

Οἷα εἰκὼν ἀφαντάστου τραγικότητος, οἷος θρίμβος πατριωτισμοῦ!

Δὲν ἔμεινεν ἴσως Ἀθηναῖος ὅστις νὰ μὴ ἐγνωμοδότητε περὶ τοῦ τρόπου τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Στρατηλάτου Βασιλέως μας. Ἐννοεῖται ὅτι αἱ περιστότεραι προτάσεις ἔμειναν ἐπὶ τοῦ χάρτου καὶ δικαίως, διότι ἡ ὑποδοχὴ ἦτο τόσον ἐνθερμος, λαϊκὴ, εὐλικρινής, ὥστε ἀνεπλήρωσε πῖσαν ἄλλην πρόσθετον διακόσμησιν ἢ ἐκδήλωσιν. Ἀλλ' οἷαδὴποτε ὑποδοχὴ διὰ ζητωκραγῶν, μῦθων, σημειῶν, μουσικῶν, φωταγωγῶν, προσέδωκε βεβαίως μεγαλοπρέπειαν, ἀλλ' ἐφήμερον. Γεγονότα, ὡς ἡ ἐπάνοδος ἐκ νικηφόρων μαχῶν ἐνὸς ἐθνικοῦ Λυτρωτοῦ, συντρίψαντος δύο ἐχθρικὰς στρατιάς, πρέπει νὰ διαιωνισθῇ. Ἡ ἱστορία τῆς Τέχνης μᾶς διδάσκει πῶς ἔπρεπε νὰ

ὑποδεχθῶμεν τὸν ἐστεμμένον Νικητὴν. Διὰ Θριαμβευτικῆς Ἀψίδος. Ὁ καιρὸς δὲν ἐπέτρεπεν ἴσως τὴν ἀνεγερσιν οὔτε προχείρου τοιαύτης, ἀλλ' ἤδη ἐπιβάλλεται ἡ ἀνιδρυσίς μεγάλῃς μαρμαρίνης Ἀψίδος εἰς τὸ μέρος ἐνθα τὸν ὑπεδέχθη διὰ προσφωνήσεως ἡ Δημοτικὴ ἀρχὴ τῆς πόλεως, ἥτοι εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ὁδείου. Ἡ ἁπλὴ αὕτη ἀνεγειρομένη κατόπιν διαγωνισμοῦ μεταξὺ ἀρχιτεκτόνων καὶ γλυπτῶν, δέον ἀπαραιτήτως νὰ κοσμηθῇ ἀπὸ ἀνάγλυφον τὴν μορφήν τοῦ Βασιλέως, ἔχοντος ὑπεράνω τὸν Δικέφαλον Ἀετὸν. Ἐπὶ τῶν στυλοβατῶν νὰ χαραχθοῦν τὰ ὀνόματα καὶ αἱ ἡμερομηνίαι τῶν σπουδαιοτέρων μαχῶν, δεξιᾷ τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου καὶ ἀριστερᾷ τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ, ἐπὶ δὲ τῶν διαζωμάτων ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν παραστάσεις ἐξεικονίζουσαι ἀνὰ δύο μάχας — τὰς σπουδαιοτέρας — ἐξ ἐκάστου πολέμου, τοῦ Σαρανταπόρου, τῶν Γιαννιτσῶν ἢ τοῦ Μπιζανίου ἐκ τοῦ ἐνὸς πολέμου, καὶ τοῦ Κιλκίς, τῆς Κρῆνας ἢ τῆς Τζουμαγίτης ἐκ τοῦ ἐτέρου. Ἡ ἁπλὴ ἦτις προόριστα νὰ φρονηματίζῃ τὰς μελούσας γενεάς δέον νὰ ἰδρυνθῇ, τιμῆς ἕνεκεν, δαπάναις τῶν Δήμων τῆς τε παλαιᾶς καὶ νέας Ἑλλάδος, προσεπικουρούσης ἐν ἀνάγκῃ καὶ τῆς Κυβερνήσεως, οὕτω δὲ ἡ ἐπισφορὰ θὰ ἐκπροσωπήσῃ τὸ Κράτος ὅλον.

Τὴν γνώμην ταύτην διετύπωσα δημοσιογραφικῶς πρὸ τῆς ἐλευσεως τοῦ Βασιλέως. Τὴν ἐπαναλαμβάνω, ἐνισχυθεῖσαν ἔκτοτε καὶ ὑπὸ ἄλλων δημοσιευμάτων, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν, ἂν μὴ ἡ Κυβερνήσις, τοῦλάχιστον ὁ Λῆμος Ἀθηναίων. Ἀς ὑπάρξῃ ἐπὶ τέλους καὶ ἐν σύγχρονον ἱστορικὸν μνημεῖον, δίπλα εἰς τὰ τόσα ἀρχαῖα.

★
Ἄδεται—λέγεται—βεβαιοῦται — ὅτι μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως ἐγένετο λόγος ὅπως λήξαντος τοῦ πολέμου δοθῇ ἐνίσχυσις ὑπὸ τῆς Πολιτείας εἰς τοὺς ἐργάτας τοῦ πνεύματος. Συνεξήτησαν περὶ ἐθνικοῦ θεάτρου, ἐθν. μελοδράματος, περὶ Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν, περὶ ἰδρύσεως ἐθνικῶν τμημάτων εἰς τὰ Ὑπουργεῖα.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς ὑψῶν τὸ κύπελλον εἰς τὸ βουλευτικὸν γεῦμα εἶπεν ὅτι ἡ ἀκμὴ τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν ἔσται ἡ ἐπιβράβευσις τῶν πολεμικῶν ἀγώνων.

Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ! Καλὴ φώτισις εἰς τοὺς κ. κ. Ὑπουργούς, νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸ τὸ θαῦμα!

ΔΑΦΝΙΣ

Υ. Γ. Ὁ Βασιλεὺς, ὁ εἰς πάντα πάντοτε θέσας τὴν σφραγίδα τῆς ἐπιβολῆς, ἔλυσε τὸ ζήτημα τοῦ Πολεμικοῦ μνημεῖου. Ἀνέλαβεν Αὐτὸς τὴν ἰδρυσίν του. Ἀφοῦ ὁ Βασιλεὺς τὸ θέλει, ἡ ἰδρυσις εἶνε γεγονός.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του εἰς Εὐρώπην ὁ Βασιλεὺς ἀπεφάσισεν ὅπως ἀνεγερθῇ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ καὶ εἰς περιβάλλον θέσῃ, μεγαλοπρεπὲς ἀναμνηστικὸν μνημεῖον τοῦ πολέμου. Ὁ ἴδιος κατέθηκεν ἐκ διαφόρων εἰσφορῶν, ἀπερχόμενος, 160 χιλιάδας δραχμῶν καὶ ὥρισε τὴν ἐπιτροπὴν, ἥτις ἐπισημῶς συνιστοιμήθη, θὰ προβῇ εἰς ἐκκλήσιν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ απαιτούμενου διὰ τὸ μνημεῖον ποσοῦ. Τὸ μνημεῖον τοῦτο θὰ εἶνε ἀφιερωμένον οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς πεσόντας ἐν τῷ πολέμῳ, ἀλλ' εἰς πάντας γενικῶς τοὺς ὑπηρετήσαντας τὴν πατρίδα, στρατιωτικὸς καὶ πολιτικός. Θὰ εἶνε δηλονότι μνημεῖον τῶν καταβληθεισῶν

ὅψ' ἐνὸς ἐκάστου ὕλικῶν καὶ ἡθικῶν εἰσφορῶν πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἐθνικοῦ ἀγώνος.

Οἱ ἔρανοι διὰ τὸ μνημεῖον τοῦτο θὰ ζητηθῶσι μέχρι τῆς συμπληρώσεως ποσοῦ ὑπὲρ τὸ ἐν καὶ ἡμῖν ἑκατομύριον, ὅπως καταστῇ ἐν ἰσῶν περιφανεστέρον ἀρχιτεκτονικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν ἔργον.

★
Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, μεταβὰς εἰς τὸ ἀτελεῖ τοῦ κ. Ἰακωβίδου ἐποζήρσε διὰ τὴν προτομὴν του, ἥτις θὰ χαραχθῇ ἐπὶ τῶν νέων μεταλλίνων κεραμάτων. Ἐπὶ τῆς ἄλλης ὀφρως θὰ χαραχθῇ, ἐπιθυμία τοῦ Βασιλέως, σῆμα

βολόν τι ἐκ τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας. Ὁ ζωγράφος κ. Χατζόπουλος χάριν διευκολύνσεως τῆς ἐργασίας ἐφωτογράφησε τὴν Α. Μ. εἰς διαφόρους στάσεις.

★

Τὸ Ἔθν. Πανεπιστήμιον προκηρύσσει τὸν Κόντειον ἀγῶνα τοῦ 1913—1916.

Ὅριζονται δύο διαγωνίσματα, τὸ μὲν «Παραβολὴ τῶν δημῶδων στοιχείων τῆς καθ' ἡμᾶς γλώσσης, μάλιστα τῶν ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ τοῖς ᾄσμασι, πρὸς Ὀμηρικὰν τὸ δὲ «Παραβολὴ τῶν δημῶδων στοιχείων τῆς καθ' ἡμᾶς γλώσσης πρὸς ἐν παπύροις φερόμενα». Ἡ παραβολὴ θὰ ἀναφέρεται οὐ μόνον ἀπλῶς εἰς τὰς λέξεις καθ' ἑαυτὰς καὶ τὴν χρῆσιν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ὅλου λόγου καὶ εἰς τὰς φράσεις, πρὸς δὲ εἰς τοὺς λεγόμενους τρόπους καὶ τὰ σχήματα, τὰς μεταφορὰς καὶ τὰς παρομοιώσεις, τὰς εἰκόνας καὶ εἴ τι ὅμοιον. Οἱ συγγραφόντες ὀφείλουσι συστηματικῶς μὲν καὶ μεθοδικῶς νὰ παραβάλλωσι τὰ στοιχεῖα, ἐπιμελῶς δὲ καὶ ἀκριβῶς νὰ προσεξετάσωσι τὰ ἐν ταῖς μέχρι τοῦδε ὑπὸ τε ἡμετέρων καὶ ὑπὸ ξένων λογίων συντεταγμέναις διατριβαῖς εἰρημένα, ἐκάστην τὸ οἰκεῖον ἀποπέμνοντες.

Τὰ χειρόγραφα θὰ ἀποσταλῶσιν εἰς τὴν Πρυτανεῖαν τοῦ Πανεπιστημίου μέχρι τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1915.

Ἡ κρίσις τῆς ἐπιτροπείας συγκειμένης ἐκ τοῦ Γεωρ. Χατζιδάκη, Σίμων Μενάρδου καὶ Πέτρου Παπαγεωργίου, ἀναγνωσθήσεται ὡς καὶ ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων, ἐκατέρωθεν χιλιοδράχμων, γενήσεται ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Πανεπιστημίου τῇ 21 Μαΐου 1915.

★

Ἐὰν ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος ἔσρωξε κρανὴν θριάμβου ἐπὶ τῇ εἰδήσει ὅτι ὁ πίναξ «Βεθσαϊδᾶ», τοῦ Ρέμπραντ ἐπωλήθη ἀντὶ ἑκατομμυρίου φράγκων, θὰ χαρῇ ἐτι μίλλον μανθόνων ὅτι ἡ τιμὴ αὐτῇ δὲν ἦτο παροδίων καὶ τυχαία. Τὸ ἑκατομμύριον θὰ εἶνε πάντοτε ἕτοιμον διὰ τοὺς πίνακας τῶν μεγάλων ζωγράφων.

Οὕτω μετὰ τὴν «Βεθσαϊδᾶ» ἐπωλήθη καὶ ἡ εἰκὼν τῆς «Λαίδης Ἀοδῆς δὲ λὰ Ρόλδ» τοῦ Γεωργίου Ρόμμι ἀντὶ 1,034, 200 φράγκων.

Ὁ ζωγράφος Ρόμμι εἶνε Σκῶτος τὴν καταγωγὴν γεννηθεὶς εἰς τὸ Λαγκασάϊρ. Τὸ στάδιόν του ἤρχισε πενιχρότατα.

Ἐλάμβανε φράγκα 53 διὰ τὴν ἀναπαράστασιν μιᾶς προτομῆς καὶ ἑκατὸν πεντήκοντα διὰ τὴν ἀναπαράστασιν μιᾶς μεγάλης εἰκόνας εἰς φρικτὸν μέγεθος. Ἀκολουθῶς ὅμως ἤρχισε νὰ μεινῇ πρὸς αὐτὸν ἡ τύχη καὶ ὁ δούξ τοῦ Ρίτομονδ τὸν ἔλαβε ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Ἡ ἐθνικὴ Στὰς τῆς Ἀγγλίας ἔχει ἤδη εἰς τὴν κατοχὴν τῆς πολλὰς εἰκόνας τοῦ Ρόμμι.

★

Τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ κατακυρωθῇ εἰς τὸν πλειοδότην πρόθυμον νὰ καταθέσῃ ἐν ἑκατομμύριον φράγκων ἡ εἰκὼν τοῦ Ἰσπανοῦ ζωγράφου Γκόγια οἱ «Μικροὶ γίγαντες» πωλούνμεν εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Μαρκζελ δὲ Νεμές, ἐνεφανίσθησαν οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ὅπως ἀναγγέλουσι ὅτι κατὰπιν αἰτίσεως τοῦ Ἰσπανοῦ πρόσβεως ἡ εἰκὼν θὰ κατασχεθῇ ὡς κλοπιμαία.

Ἡ εἰκὼν αὕτη, ἥτις θεωρεῖται ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἔργα ζωγραφικῆς παρὸς πέντε παιδάκια ὧν ἕκαστον προσπαθεῖ νὰ ἀνέιθῃ εἰς τοὺς ὤμους τοῦ ἄλλου διὰ νὰ γίνουν γίγαντες.

Ὑπὸ ἑποπὴν χρώματος καὶ φωτὸς ὁ Γκόγια οὐδένα ἔχει νὰ ζηλεύσῃ ὡς πρὸς τὴν εἰκόνα αὐτήν.

Οἱ «Μικροὶ γίγαντες» ἐγράφησαν κατὰ τὸ 1869 ὅπως κοσμήσουσι τὰς τοιχογραφίας τοῦ Ἑσκουριάλ, ἀλλὰ κατόπιν τὸ ἔργον κατετίθη εἰς τὰ Ἀνάκτορα τῆς Μαδρίτης. Κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1769 ἡ Βουλὴ διώρισεν ἐπιτροπὴν ὅπως προβῇ εἰς τὴν ἀπογραφὴν τῶν ὑπαρχόντων τιμαλφῶν ἀντικειμένων, ἀλλὰ ταχίως παρετήρησεν ὅτι ἐκ τῶν εἰκόνων ἔλειπον τέσσαρες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ οἱ «Μικροὶ γίγαντες».

Ἐκτοτε δὲν κατορθώθη νὰ εὑρεθῇ ἡ εἰκὼν μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐν Παρισίοις πρῶτος τῆς Γερμανίας βαθὺς κριτικὸς καλλιτέχνης ἐπιστατοποίησε τὴν ὑπαρξίν τῆς εἰκόνας εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Μαρκζελ δὲ Νεμές.

★

Ἡ ἔφημερίς «Ἐξέλιος» ἔσχε τὴν περιέργον ἰδέαν νὰ ὑποβάλῃ εἰς τοὺς ἀγνωστὰς τῆς τὴν ἐρώτησιν :

«Ἐὰν νόμος τις ὥριζεν ὅτι εἴκοσιν ἀνδριάντες μεγάλων ἀνδρῶν θὰ ἰδρύνοντο πρὸς στολισμὸν τῶν Παρισίων βονλεβράτων ποίους θὰ ἐπροτιμοῦσθε»;

Χίλιοι ὀκτακόσιοι ἀναγνώσται ἐσπευσαν νὰ ἀπαντήσουν Ἰδοὺ δὲ ἡ πρώτη πλειοψηφοῦσα δεκάς μεταξὺ τῶν 285 ὀνομάτων τῶν ὑποψηφίων, τὰ ὅποια ἀπεστάλησαν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς συναδέλφου.

Ἰωάννα δ' Ἀρκ — Ναπολέον — Βίκτωρ Οὐγκὼ — Γαμβέτια — ὁ στυλοβάτης τῆς νεωτέρας Γαλλίας Βασιλεὺς Ἑρρίκος ὁ Δ' — ὁ μονάρχης τοῦ χρυσοῦ αἵματος τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΔ' — Βαλιάρδος — ὁ Μέγας Κάρολος — Λὰ Φονταίν — Μολιέρους — Κορνήλιος — Λομπᾶς πατήρ. — Ὁ στρατηγὸς Λαγκρέ — ὁ ποιητὴς Μινσέ — ὁ Ρουσσώ, ὁ θεμελιωτὴς τῶν φιλοσοφικῶν ἀρχῶν τοῦ 18ου αἰῶνος — ὁ ἐφευρέτης τῆς ἀτμηλάτου κινήσεως Διονύσιος Παπῖνος καὶ τελευταῖος ὁ διάσημος πολιτικὸς καρδινάλιος Ρισελιέ.

★

Ἐπωλήθη τελευταῖος εἰς τὸ Παρίσι εἰς δημοπρασίαν ἡ συλλογὴ τῶν προτομῶν τοῦ μεγάλου γλύπτου Καρπώ, τοῦ ἐνδοξοτέρου γλύπτου τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, εἰς τὸν ὅποιον ὀφείλονται καὶ τὰ ὠραιότερα ἀνάγλυφα τὰ κοσμοῦντα τὴν Παρισινήν Ὀπεραν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἡ «Κρανὴ» δημοσιεῖε τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον.

Ὁ Καρπὼ ὅστις ἦτο ἐκ τῶν προσωπικῶν φίλων τοῦ Ναπολέοντος Γου τὸν παρεκάλεσεν ὅπως εὐδοκήσῃ καὶ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ λάβῃ τὸ πρόπλασμα τῆς αυτοκρατορίας Εὐγενίας.

Ἄλλ' ἡ αυτοκρατορία θεωροῦσα ἑαυτὴν ὡς μίαν τῶν ὠραιότερων γυναικῶν τῆς Γαλλίας ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἔχων κατὰ πολὺ ἐκ τῆς καλλονῆς κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἀπεικόνισιν καὶ ἐνδοστέπει νὰ πόσῃ πρὸς τὸν Καρπώ.

Ἐν τέλει πεσθεῖσα παρὰ τοῦ αυτοκράτορος ἠναγκάσθη νὰ ἐνδώσῃ, ὅταν ὅμως κατόπιν ὁ Καρπὼ τὴν ἐπεσκέφθη ὅπως τῇ ἐγγειώσει τὴν προτομὴν τῆς, αὕτη τοῦ ἔστρεψε τὰ νῶτα.

Ὁ Καρπὼ δυσηρεστήθη τόσον, ὥστε μόλις ἐπέστρεψε εἰς τὸ γραφεῖόν του ἔσρωξε τὴν προτομὴν κάτω διὰ νὰ θρασθῇ. Εὐτυχῶς ἡ προτομὴ δὲν ἔπαθε τι διασωθέντος τοῦ καλλιτεχνικοῦ μεγαλονοήματος, ὅπερ τότε ἐξετιμῆθη ἀντὶ 800,000 φράγκων.

★

Ἀπὸ 25 ἐτῶν τὸν Ἰούλιον ἐπιβαίνει ὁ Κάϊζερ πλοῖον ἰδίον καὶ διενθύνεται εἰς τὰς Νορβηγικὰς ἀκτὰς εἰς Βέργεν. Τὸ ἔτος αὐτὸ ἠθέλησε νὰ σημειωθῇ τὸ τέταρτον τῆς ἑκατονταετηρίδος τῶν θαλασσίων ἐκδρομῶν του διὸ καὶ προσφέρει εἰς τὸν βασιλεῖα Χάκωνα ἐν ἀγάλμα κολοσσαῖον — παριστάνον τὸν ἥρωα τῶν Νορβηγικῶν μυθῶν Φρίτγιφ, τὸν ἡμνηθέντα ὑπὸ τῶν βορείων ποιητῶν ὅστις εἶναι ἐν εἰδος Ἀχιλλέως τῶν Ἑλλήνων.

Τὸ ἀγαλμα ἐχύθη πλησίον τοῦ Βερολίνου, κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ Μ. Οὔγγερ. Τὸ ἀνίδρυσεν κατ' αὐτὰς εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς βράχου παρὰ τὴν ἀκτὴν, δεσπόζοντος τοῦ Στόνεφιορδ πλησιέστατα τοῦ Βέργεν.

Ὅταν ὅμως ὁ Φρίτγιφ ὀρεγχιάλκινος θὰ ἀνυψωθῇ ἐπὶ τοῦ στυλοβάτου του, θὰ εἶναι ὁρατὸς πολὺ μακρόθεν. Διὰ νὰ σχηματίσῃ τις ἰδέαν τοῦ ὕψους του ἀρκεῖ νὰ μᾶθῃ ὅτι μόνον οἱ πόδες του εἶναι μήκους ἐνὸς μέτρον καὶ 70 ἑκατοστῶν, καὶ ὁ ἀντίχειρ ἐνὸς ἀνδρικοῦ βραχίονος. Τὸ βάρος τοῦ ἀγάλματος ὑπερβαίνει τὰς 14 χιλιάδας κοιλὰ. Ἀρ' ὅπου κατεσκευάσθη ἡ Μπαβάρια,

ή γνωστή του Μονάχου, πρὸ 60 ἐτῶν, δὲν ἐχύθη ἐν Γερμανίᾳ μεγαλειότερον ἄγαλμα. Ἡ Γερμανία τοῦ Ροδεσχάιμ παρὰ τὸν Ρήνον, ἡ σιτηθεῖσα τῷ 1886, εἶναι μικρότερα τοῦ Φοίτγουφ.

*
"Ὁ ἐν Παρισίοις γνωστός Ἕλλην ποιητὴς κ. Ε. Χ. Ἀθανασιάδης ἐπανήλθεν εἰς τὴν πατρίδα του Μυτιλήνην. Ὁ κ. Ἀθανασιάδης εἶνε καὶ δραματικός συγγραφεὺς τοῦ δράματος τὸν «Νέα Τουρκία» ἐπαίχθη ἐπιτυχῶς εἰς τὸ «Θέατρον τῶν τεχνῶν» ἐν Παρισίοις, προσεχῶς δὲ δίδεται ἡ τραγωδία του «Περὶάνδρος». Ἐδημοσίευσεν τὰς «Μικρὰς ἐλεγείας» οὐλλο, ἣν ποιημάτων, ἣτις ἐκρίθη εὐμενέστατα, ἀποδοθέντος τῷ ποιητῇ τοῦ τίτλου «Ἄλλον Μωροῦς». Ἡδὴ ἔγραψε Γαλλιστὶ ποιήματα πατριωτικὰ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν Ἑλλ. θριάμβων.

*
Υπὲρ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου ὁ κ. Ε. Εὐγενίδης προσέφερε 10,000 δρ. Αἱ λοιπαὶ εἰσφοραὶ ἀνήλθον μέχρι τοῦδε εἰς 59,244 δρ.

— Εἰς τὸν ἐξ Ἡπείρου καταχόμενον ἀντιστράτηγον κ. Λαγκλὴν θὰ ἀνεγερθῇ ἐν Ἰωαννίνοις ἀνδριάς ἐξ ἐράων τῶν ἁπανταχοῦ Ἡπειρωτῶν. Ἡ δαπάνη ὑπελειούσα εἰς 20,000 δρ.

— Πρωτοβουλία τῶν φοιτητῶν Πύργου θὰ ἰδρυθῇ ἐν τῇ πόλει τῶν ἀναθηματικῇ στήλῃ διὰ τοὺς πεσόντας Ἠλείους κατὰ τοὺς δύο τελευταίους πολέμους. Ἄλλη στήλῃ θὰ στηθῇ ἐν Πάτραις, Αἰγίρῃ, Λελοῖσι καὶ ἄλλαχοῦ.

*
Τὰ μετάλλια τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου θὰ διαρροῦνται εἰς δύο κατηγορίας διακρινόμενα διὰ τανίας ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ἐξαρτῶνται καὶ ἡ ὁποία θὰ φέρῃ τὰ ἑλληνικὰ χρώματα, διασιζόμενα ὅμως εἰς τὸ μέσον διὰ μιᾶς στενῆς ἐνυθρᾶς λωρίδος συμβολιζούσης τὴν Τουρκικὴν σημαίαν.

Τὸ μετάλλιον τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου ἐπὶ τῆς μιᾶς ὄψεως θὰ φέρῃ τὴν προτομὴν τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου καὶ περιγράμμα «εἰς ὁκτὸν ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρός», κάτωθεν δὲ «Κωνσταντίνος Βασιλεὺς 1913» ἐπὶ τῆς ἐτέρας δὲ ὄψεως τὴν προτομὴν Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου μὲ τὸν χρόνον τῆς Βασιλείας του. Ἡ τανία, ἀφ' ἧς θὰ ἀναρτᾶται τὸ μετάλλιον τοῦτο θὰ φέρῃ κάθετα τὰ ἐθνικὰ χρώματα τῶν Βουλγάρων χωρίζόμενα διὰ μιᾶς κωνῆς γραμμῆς.

Ἡ κοπὴ τῶν μεταλλίων θὰ ἐνεργηθῇ εἰς τὸ Γερμανικὸν ἐργοστάσιον Μαυέρ θὰ κοπῶσι 300,000 ἐξ ἐκάστον. Ἡ ἀπονομὴ τῶν δύο πολεμικῶν μεταλλίων θὰ εἶνε γενικὴ πρὸς πάντας τοὺς μετασχόντας τῆς ἐκστρατείας ἀξιωματικούς καὶ ὁπλίτας, μὲ διακρίσεις εἰς τὰς τανίας. Ἡ κοπὴ τοῦ μεταλλίου ἐξαιρετικῆς ἀνδρείας ἀνεβλήθη.

*
Ἐν Καστορίᾳ ἐπερατώθη ἡ ταξινόμησις τῆς ἐκεῖ Βιβλιοθήκης. Ἡ κοινότης ἐδώρησε 1000 βιβλία καὶ 70 χειρόγραφα χρήσιμα εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην. Ἐπίσης ἀρχαιοτάτην ἀνάγλυφον ξυλινὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Γεωργίου.

*
Μέχρι τοῦδε τὸ ρεκόρ εἰς τὴν ἔκδοσιν βιβλίων κατεῖχεν ἡ Γερμανία, ἐνθα ἡ παραγωγή ἐφθασε κατὰ τὸ 1910 εἰς 31,281 νέα βιβλία. Ὡς ἀπεδείχθη διὰ στατιστικῆς τώρα, ἡ Ἰαπωνία ἀποδεικνύεται σήμερον ἡ χώρα, ἣτις ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὴν μεγαλειέταν φιλολογικὴν παραγωγὴν. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐν Ἰαπωνίᾳ ἐξεδόθησαν 41.620 νέα βιβλία. Τὸ παράδοξον ὅμως εἶνε ὅτι ἐξ ὅλου τοῦ ὁγκώδους αὐτοῦ ἀριθμοῦ βιβλίων τὰ 455 μόνον ἦσαν μυθιστορήματα καὶ οὐλλογαὶ ποιημάτων. Ὅλα τὰ ἄλλα ἦσαν... πολιτικὰ πραγματεῖαι!

*
Ἀνεκαλύφθη εἰς Πετρούπολιν αὐθεντικὴ προσωπογραφία τοῦ Γκαίτε, ἣτις εἶνε ἔργον τοῦ Γεωργίου Ντάβε καὶ ἀνεζητεῖτο ματαίως ἀπὸ ὀγδοήκοντα ἐτῶν. Ὁ Ντάβε Ἀγγλικῆς καταγωγῆς καὶ καλλιτέχνης μεγίστης ἀξίας, δύναται, κατὰ τὸ λέγειν τῶν συγχρόνων του, νὰ καυχῇ, ὅτι ἀνεπαρίστησε τὸν Γκαίτε μετ' ἐπιτυχίας, ἀκριβεῖας γραμμῶν καὶ ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλειέτας ὁμοιότητος.

Τὸ πολὺτιμον ἔργον ζωγραφικῆς ἐδωρήθη ὑπὸ ἐνὸς ἐμπόρου τοῦ Ἀμβούργου εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Γκαίτε ἐν Βεϊμάρ.

*
Τὸ Μιλᾶνον, τὸ ὁποῖον ἐκινῶτο μέχρι τοῦδε διὰ τὸ καλούμενον θέατρον τῆς Σκάλας, θὰ καυχᾶται εἰς τὸ μέλλον καὶ διὰ τὸ μουσεῖόν του. Ἱστορικὰ μουσικὰ ὄργανα, μουσικὰ χειρόγραφα, ἔργα ζωγραφικῆς σχετιζόμενα μὲ τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς, συνεκεντρώθησαν εἰς ἰδιαιτέρον διαμέρισμα τοῦ θεάτρου τῆς Σκάλας καὶ ἀπετελέσθη τοιουτοτρόπως ἐνδιαφέρον μουσεῖον, εἰς τὴν ἴδρυσιν τοῦ ὁποίου ἤλθε πρῶτος ἀρχὸς τὸ Κράτος.

*
Δύο μεγάλοι ὑνίφωνοι ὁ Λέων Σλεζὰκ τοῦ θεάτρου τῆς Βιέννης καὶ ὁ Φρίτς Στοῦρνερ τοῦ θεάτρου τῆς Λειψίας ἔκωμον περίπατον μὲ λέμβον ἐπὶ τῆς λίμνης Τέγγερ παρὰ τὸ Μόναχον. Ἄλλ' ἐξεροῶν καταγίς, ἡ λέμβος ἀνετράπη, καὶ οἱ δύο καλλιτέχνη ἐπνίγησαν. Ἀμφότεροι ἦσαν ἀπὸ τοὺς μεγαλειέτους ὑνιφῶνους τοῦ κόσμου. Τελευταίως εἶχον ὑπογράψει συμβόλαια διὰ μεγάλας περιοδείας εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

*
Ἀσφαλεῖς πληροφορίαι βεβαιοῦν ὅτι τὰ κειμήλια τῆς μονῆς Ροζικοῦ ἐν Μελενίκῳ διεσώθησαν, ἐκτὸς τῆς βιβλιοθήκης τῆς Μονῆς, τὴν ὁποίαν διῆρπασαν φεύγοντες οἱ Βούλγαροι ἀξιωματικοί.

Τὰ διασωθέντα κειμήλια εἶνε Βυζαντινὰ, μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων εἶνε καὶ εἰς μανδύας Αὐτοκρατορικὸς καὶ μία μίτρα αὐτοκρατορικῆ.

*
Ἡ δημοσιογραφία ἐν Ρωσσίᾳ μεγάλως ἐπεξετάθη ἀπὸ τοῦ 1905, ἀπὸ τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ Συντάγματος. Πρὸ πενήκοντα ἐτῶν ὅλαι αἱ ἐφημερίδες — πρόκειται περὶ ἡμερησίων τοιούτων — ἦσαν δέκα τέσσαρες. Κατὰ τὸ 1904 ἦσαν ἐν ὅλῳ 110, συμπεριλαμβανομένων ἐξ τῆς Σιβηρίας. Κατὰ τὸ 1905 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐφημερίδων ἠῦξησεν εἰς 379, ὧν 32 ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Ρωσσίᾳ.

*
Ἀναγγέλλονται δύο νέα δράματα τοῦ Γερμανοῦ δραματικοῦ Χάουπτμαν. Τὸ ἐν «Ὁ λευκὸς Σωτήρ» θὰ παριστᾷ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὸ Μεξικόν. Τὸ κυριώτερον πρόσωπον τοῦ δράματος θὰ εἶνε ὁ αὐτοκράτωρ Μοντεζούμα, ὅστις φρονεῖται ὑπὸ τοῦ λαοῦ του ἕνεκα τῶν θρησκευτικῶν ἰδεῶν του.

Τὸ ἕτερον δράμα του θὰ ἐπονομάζεται ὁ «Τοξότης» καὶ θὰ ἔχῃ Ἑλληνικὴν ὑπόθεσιν, ὑφανθεῖσαν πέριξ τοῦ μύθου τοῦ Ὀδυσσεύς.

*
Ὁ διάσημος ῥωσσοῦς διηγηματογράφος Μάξιμος Γκόρκυ ἀσθενεῖ σοβαρώτατα. Ἡ φυματώσις, ἣτις πρὸ πολλοῦ υποσκάπτει τὴν υγίαν αὐτοῦ, ἀπέβη ἐντονωτέρα. Οἱ ἰατροὶ συνέστησαν αὐτῷ νὰ εγκαταλείψῃ τὴν νῆσον Κάρκι κειμένην ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Νεαπόλεως, καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τινα πόλιν λουτροῦ τῆς Βορείου Ἰταλίας. Ἡ διαδοθένσα εἰδησις καθ' ἣν ὁ ῥωσσοῦς συγγραφεὺς ἀμνηστευθεὶς θὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς Ρωσσίαν, ἐπὶ τῇ τριακοσαιοετηρίδι τῶν Ρωμανῶν, διεφρεύσθη παρὰ τοῦ ἴδιου.

*
Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς καὶ διάσημος Γάλλος πολιτευτὴς Αἰμίλιος Ὀλιβιέ, εἰς ἡλικίαν 88 ἐτῶν.

Υπουργός καὶ πρωθυπουργός ἐπὶ Ναπολέοντος Γ'. νομομαθὴς, ἱστοριογράφος, ὁ Ὀλιβιὲς ὑπῆρξεν ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ὅστις τὴν 15 Ἰουλίου τοῦ 1870 εἶχεν ἀνέλθει ἐπὶ τοῦ βήματος τοῦ Νομοθετικοῦ Σώματος διὰ τὰ ζήτηση παρὰ τῆς Βουλῆς τὴν κήρυξιν τοῦ πολέμου κατὰ τῆς Πρωσίας, ἀναλαμβάνων αὐτὸς μόνος τὴν ὅλην εὐθύνην τοῦ τρομεροῦ ἐκεῖνου πολέμου.

Μετά τὴν καταστροφὴν ὁ Ὀλιβιὲς ἀπεσύρθη εἰς Φονταίνε-πλῶ. Γενόμενος δεκτὸς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1870 εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Λαμαρτίνου μόλις τὸ 1874 κατώρθωσε νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν τυπικὸν λόγον, εἰς ὃν ἐπλέξε τὸ ἐγκώμιον Ναπολέοντος τοῦ Γ'. Ὁ Ἀκαδημαϊκὸς Γκεζὶὼ παρὼν εἰς τὴν συνεδρίαν διεμαρτυρήθη διὰ τὰ λεγθέντα καὶ ἐχρηιάσθη νὰ συγκληθῇ εἰς γενικὴν συνέλευσιν ἡ Ἀκαδημία διὰ νὰ λήξῃ τὸ ἐπεισόδιον.

Ὁ Ὀλιβιὲς ἔγραψεν ἐν βιβλίῳ «Ἡ Φίλελενθέρα Αὐτοκρατορία» ἀκολουθῶς δὲ ἐξέδωκε καὶ ἓνα τόμον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ κήρυξις τοῦ πολέμου» ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπειράτο νὰ δικαιολογήσῃ τὴν πολιτικὴν του ἐπιρροήν τὴν εὐθύνην εἰς τὴν στρατιωτικὴν διοίκησιν.

Ὁ Ἀμίλιος Ὀλιβιὲς εἶχε νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ μεγάλου κλειδοκυμβαλιστοῦ Διστ, τοῦ ὁποίου τὴν ἄλλην θυγατέρα εἶχεν ὁ Ριχάρδος Βάγκερ Χηρεῦσας κατὰ τὸ 1868 ἐνυμφεύθη ἀκολουθῶς τὴν Δα Γκραβιέ.

★

Εἰς τὸ ἐφετεριὸν Παρισίων Salon ἡ Ἑλλὰς ἀντεπροσωπεύθη εἰς τὴν ζωγραφικὴν ὑπὸ τοῦ κ. Λουκίδου καὶ τῆς κυρίας Θεοφυλάκτου καὶ εἰς τὴν γλυπτικὴν ὑπὸ τῶν κ. κ. Δημητριάδου καὶ Καβάκου.

Ὁ κ. Λουκίδης ἐξέθεσε μίαν προσωπογραφίαν, ἡ δὲ κ. Θεοφυλάκτου αὐτοπροσωπογραφίαν πλήρη ἀληθείας. Ὁ κ. Δημητριάδης ἓνα buste παιδόσκης χαριτωμένον ἐν τῇ ἀπλότητι του. Ὁ κ. Καβάκος προτομὴν τοῦ ἱατροῦ κ. Μαροῦλλου καὶ ἐν ὥραῳν ἄγαλμα μὲ τὸν τίτλον «Aspiration». Ὁ κ. Καβάκος ἀνετόρφη εἰς Βοστώνην, ἐνθα καὶ ἐπεράτωσε τὰς καλλιτεχνικάς του σπουδὰς. Τυχὼν ὑποτροφίας, συνεπλήρωσεν αὐτὰς εἰς Παρίσιον. Τὸ ἄγαλμα του, συμβολικόν, ἐβραβεύθη διὰ «τιμητικῆς μνείας.» Παριστάνει ἔφηβον κλίνοντα τὸ γόνυ καὶ προσατενίζοντα τὸ ἄπειρον διὰ βλέμματος βαθείας ὄνειροπολήσεως. Ἡ καμπύλη τοῦ στήθους καὶ τῶν ποδῶν, ἡ κλίσις τῶν λαγόνων συγκεντρῶνουν ἀρχαϊκὴν δύναμιν πλαστικωτάτην.

★

Ἡ Δραματικὴ Σχολὴ τῆς «Τέχνης» νέαν ὑπέστη σκληρὰν ἀπώλειαν. Ὁ ἀριετός μύστις αὐτῆς Σωκράτης Κ. Σπυριδῆς, τοῦ ὁποίου τόσον ἐξετιμῆθη τὸ ἄλγαντον κατὰ τὴν τελευταίαν παραστάσιν τῆς «Τέχνης» ὑποδυθέντος τὸν ῥόλον τοῦ ἀξιοματικῶς εἰς τὴν «Ἀρκούδαν» τοῦ Τσέχωφ, ἔπεσον ἐνδόξως ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον. Καίτοι ὑπηρετῶν εἰς τὸν στρατὸν, ἀφοσιώθη εἰς τὸ ἔργον τῆς σχολῆς, εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν ἐμφάνισιν του ἀπὸ σκηνῆς ἔφρυνεν εἰς τὸ στρατόπεδον διὰ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ πλέον.

★

Δύο ἀκόμη νεκροὺς δημοσιογράφους ἠορίμωσεν ὁ Ἑλληνοβουλγαρικὸς πόλεμος, τὸν Πέτρον Καλαμίδαν, ἀρχισυντάκτην τῆς «Ἐφημερίδος» καὶ τὸν Β. Βενετσανάκη ἀρχισυντάκτην τῆς ἐν Νέῃ Ὑόρκῃ ἐκδιδομένης ἡμερησίας ἐφημερίδος «Ἀθηνα».

★

Ἐν Βελιγραδίῳ ἐγένοντο τὰ ἀποκαλυπτήρια ἀνδριάντος ἀνεγερθέντος εἰς τὸν Καραγεώργεβιτς, πάππον τοῦ νῦν Βασιλέως, ἰδρυτὴν τῆς Βασιλευούσης δυναστείας. Ἡ τελετὴ διεξήχθη μεγαλοπρεπῆς καὶ ταυτόχρονος μὲ τὴν ἐπάνοδον ἐκ τοῦ πολέμου τῶν Σερβικῶν στρατευμάτων.

★

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῆς «Ἐταιρείας τῶν Ἑλλήνων θεατρικῶν συγγραφέων» μονοπράκτων δραματικῶν ἔργων,

ὑπεβλήθησαν ἔργα 34, ἐξ ὧν ἐλάχισται κωμωδίαι. Ἡ κριτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Δροσίνη, Γω. Λαμβέργη, Ἀρ. Κουρτίδου, Ἐδμ. Φύρστ καὶ τοῦ προέδρου τῆς Ἐταιρείας κ. Χ. Ἀννίνου, ἐθεώρησεν ὡς πρωτεύοντα τέσσαρα. Ἐπειδὴ δὲ ἐκρίθησαν ὡς ἰσοπάλα, τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐταιρείας ἀπεδέχθη, ὅπως τὸ ὀλίγον ποσὸν τῶν ὁρισθέντων χρηματικῶν βραβείων ἐκ δραμῶν 600 διανεμηθῇ εἰς τὰ τέσσαρα κατ' ἴσιν ἀναλογίαν καὶ ἄνευ διαβαθμίσεως. Εἰσὶ δὲ ταῦτα, τὰ τιτοφοροῦμενα 1) «Σπαραγμός», 2) «Καρδερίνα», 3) «Τὸ Ἀγριολοῦλονδο», 4) «Γιάννα», πάντα δράματα, θέλουν δὲ παρασταθῇ ἐντὸς τῆς παρούσης θεατρικῆς περιόδου. Κατὰ τὴν παράστασιν ἀνακοινωθῆσεται τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν καὶ ἀπονεμηθῆσονται τὰ βραβεῖα.

★

Ὁ ἐν Γαλλίᾳ λόγιος κ. Α. Παρθένης δημοσιεύει προσεχῶς εἰς Παρίσιον Γαλλικὴν μετὰφρασιν τῶν «Κρητικῶν γάμων» τοῦ Σ. Ζαμπελίου.

★

Ξένα θέατρα.—Νέα ἔργα.

Ὁ «**Ἄλλος**» δράμα τῆς διασήμου Ρωσοίδος μυθιστοριογράφου κ. Γαβριέλλας Ζαπόσκα, ἀποδίδον ζωηρότατα τὰς καταδιώξεις τῆς ἀνεπιτυγμένης φιλελευθέρως νεολαίας ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς Ἀστυνομίας. Ἡρώες του δράματος εἶνε ὁ φοιτητὴς Καζιμίρ καὶ ἡ μυστήτις του Ἄννα. Καὶ οἱ δύο, σιγωμόται, καταδιώκονται, ἀλλ' ὁ Καζιμίρ κατορθοῖ ἐπιτηδείως νὰ παύσῃ ἡ ἐναντίον αὐτοῦ καταδίωξις. Ἡ Ἄννα ὅμως συλλαμβάνεται καὶ καταδικάζεται εἰς ἐξορίαν εἰς τὴν Σιβηρίαν. Ὁ Καζιμίρ κατορθοῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰς φυλάκας ἵνα τὴν ἀποχαιρέτησιν. Ἡ Ἄννα τὸν ἀγαπᾷ πάντοτε, ἀλλ' ἀγαπᾷ τὸν ἄλλον Καζιμίρ, ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἦτο ἀφοσιωμένος εἰς τὴν ἐλευθερίαν, ὁ ὁποῖος ἠγωνίζετο, ἔπασχε, καὶ ἀγασσετο διὰ τὴν ἐξορίαν, φέρουσα τὴν εἰκόνα ἐκεῖνον ἐν τῇ καρδίᾳ. Ὁ Καζιμίρ τὴν παρακαλεῖ νὰ μὴ τὸν περιφρονηθῇ, ἵνα δ' ἀνακτήσῃ τὴν ἐκτίμησίν της, ὑβρίζει τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας. Οἱ δύο ἐρῶνται εἰς εὐτυχεῖς διότι ἀπὸ κοινοῦ θὰ ὑποστῶσι τὰς πικρίας τῆς ἐξορίας.

— Ὁ «**Κροῖδος**» Ὁ ζάπλοντος κ. Ἐρρίκος Δὲ Ρότσιλδ ἔγραψε κωμωδίαν, δοθεῖσαν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου «Γκέρικ» τοῦ Λονδίνου καὶ κριθεῖσαν εὐμενέστατα. Ὁ «Κροῖσος» εἶνε κωμωδία αἰσθηματικὴ· εἶνε ἡ ἱστορία ἐνὸς ἀνθρώπου ἑκατομυριούχου, ἔχοντος λίαν εὐαίσθητον τὴν καρδίαν.

Ἀγαπᾷ μίαν κυρίαν καὶ ἀνταγαπάται παρ' αὐτῆς, ἀλλ' ἀμφιβάλλει περὶ τῆς εἰλικρινείας της, φρονῶν, ὅτι ἀγαπᾷται παρ' αὐτῆς διὰ τὰ χρήματά του. Ἐπὶ τέλους, κατόπιν πολλῶν ἐρωτικῶν δοκιμῶν, πεύθεται ὅτι ἡ ζωὴ ἐκείνου, οὗς ἡ τύχη δὲν ἠνέωσεν, ἐγκλείει ἀρετάς, ἅς δὲν παρέχονται μόνον τὰ χρήματα, ὡς οἱ δύσπιστοι καὶ ἀπαισιόδοξοι Κροῖσοι φρονοῦσιν.

— «**Μά.θα καὶ Μαρία**» τοῦ Ἐδ. Ντουζαρδέν. Ἡ σκηνὴ ἐκτυλλοσεται ἐν Ἰταλίᾳ τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα. Ὁ Εὐτύχιος, σπουδᾶς ἱατρικῆς, ἐπανερχεται εἰς τὸ χωρίον του ν' ἀσκήσῃ τὸ ἐπάγγελμά του. Ἐκεῖ σχετίζεται μὲ δύο ἀδελφάς, τὴν Μάρθαν καὶ τὴν Μαρίαν. Ἡ Μαρία εἶνε ρωμαντικὴ, ὃν ἀνιγματοῦ καὶ παραδόξου. Ἡ Μάρθα εἶνε κόρη τυρφερά, ἥσυχος, ἀφωσιωμένη, ἰδανικὴ. Ἡ μήτηρ τοῦ Εὐτυχίου, ἀπὸ τῆς νεκρικῆς κλῆνης της, συνιστᾷ τὸν μετὰ τῆς Μάρθας γάμον. Ἀλλ' ἐκεῖνος προτιμᾷ τὴν Μαρίαν, τὴν νυμφεύεται καὶ φεύγουν. Ἡ φιλοδοξία, τὸ ἀνήσυχον πνεῦμα του, ἡ δίψα τοῦ χρυσοῦ ὡς τοῦ αὐτοῦ εἰς τυχοδιωκτικὰ ταξείδια. Ἀποκτᾷ πλοῦτην, διασκεδάζει. Γίνεται ὁ τύραννος τῆς πόλεως, ἐν ᾗ διαμένει. Δὲν ἀγαπᾷ πλέον τὴν Μαρίαν, ἀλλὰ καὶ ἡ Μαρία μισεῖ αὐτὸν καὶ τὸν ἀπατᾷ. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἐξεγείρονται καὶ πλήττονται διὰ μαχαίρας τὴν Μαρίαν, ἥτις δὲν ἀποθνήσκει. Τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ συμπυκνώνει τοὺς

συνζήγους, οἵτινες ἀναχωροῦσιν, ἐπιστρέφοντες εἰς τὸ χωρίον των, ὅπου ἡ ταπεινὴ Μάρθα τοὺς περιμένει. Ἡ Μαρία ἀντικαυβανομένη, ὅτι ἡ Μάρθα καὶ ὁ Εὐτύχιος ἀγαπῶνται, ἀποσύρεται, θνσιάζεται, ἀποθνήσκει, ἵνα κατιστήσῃ εὐτιχεῖς τὸν Εὐτύχιον καὶ τὴν Μάρθαν. Τὸ δῶμα εἶνε μία ἀντίθεσις μεταξὺ σόφρονος εὐτυχίας καὶ ἀμέτρον φιλοδοξίας, μεταξὺ ἐργασίας καὶ οὐνεροπολήσεως.

— Ὁ «**Ὁρνιθὼν**», ἔργον τρίπρακτον τοῦ κ. Τρισιάν Μπερνάρ, παρὰφρασις μιᾶς ὀνομαστῆς χαλκογραφίας τοῦ 18ου αἰῶνος τῆς «**Κενῆς Φαρέτρας**». Ὁ Μπερνάρ ἐκένωσε τοσάκις τὴν φαρέτραν αὐτοῦ καὶ τόσῳ ἀνοήτως καὶ τεξώδενσε τὰ βέλη αὐτοῦ ἐν ταῖς μάχαις τοῦ ἔρωτος, ὥστε, ἐξηγτηλμένος, κοιρασμένος, ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Ἐγκαταλείπει τὰς δύο ἐρωμένες του τὴν περιπαθὴ Ἐμμελίην καὶ τὴν ζωηρὰν Βανίαν, καὶ ἐφρονχάζει ἐν τῷ οἴκῳ του, πλησίον τῆς συζύγου του Ζακελίνας. Πρὸ τοῦ καταβληθέντος Μπερναρ ἐμφανίζεται ὁ μὴ καταβληθεὶς, ὁ μὴ ἐξαντληθεὶς Ντομουανί, πρὸς ὃν διαμφοριθεῖ νέας δάφνας, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐπιδίδεται εἰς τὸν οἰκογενειακὸν βίον πρὸς μεγάλην χαρὰν τῆς Ζακελίνας, ἥτις ἐπανευρίσκει τὰ θεσμὰ φιλήματα τοῦ συζύγου της.

— Ὁ «**Θρίαμβος τῆς Σαλώμης**». Μονόπρακτον δῶμα ἔμμετρον τοῦ κ. Μπαττανσόν. Ἀναπαριστᾷ τὴν ἔνοχον περιέργειαν τῆς Σαλώμης καὶ τὴν ἀγωνίαν, τὴν σταθερότητα τοῦ Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ. Ἡ Σαλώμη προσπαθεῖ νὰ μάθῃ τί σκεπτεται ὁ Ἰωάννης, πρὸς τοῦτο δ' ἀναπτύσσει ὅλην τὴν προκλητικὴν ὀρχηστρίδον. Περιγράφει τὴν ὥραιότητα τῆς νικτὸς καὶ τῆς ἡμέρας ἐν ταῖς ἀγκάλας της, τὸ γυνὼν κάλλος της, τὴν στυμνὴν καθ' ἣν ἀποβάλλουσα τὰ σανάλια, ἐτοιμάζεται νὰ κατακλιθῇ, τὸν ἔρωτα δὲ ἀναδίδουσιν ἡ ἀφρονος κόμη της καὶ τὰ πλοῦσια στέγνα της. Προσπαθεῖ ἡ γόησσα νὰ μάθῃ, ἐὰν ὁ προφήτης, ἔχῃ ἐν ἑαυτῷ τὴν ψυχὴν τοῦ Ἡλίου, τοῦ μεγάλου προφήτου, τοῦ μεγάλου καταστροφέως τῶν Βασιλέων. Ἐν ἀρχῇ ὁ Ἰωάννης ἀποκρούει μετὰ γλυκύτητος, βραδύτερον μετὰ σκαϊότητος τὰς ἐπιθέσεις της. Ἐκδικεῖται, ἀποκαλύπτουσα τὸ μαρτύριον τὸ ὁποῖον τὸν περιμένει. Παρακολοῦθεῖ τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ἰωάννου ἐκδηλουμένην ἀμφιβολίαν ἣν διαδέχεται ἡ λύπη· ἐντροπὴ ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τοῦ καταδίκου.

— Οἱ «**Κοι-οἰοτά**». Μονόπρακτος κομωδία τοῦ κ. Φέλιξ Γκαντερά, δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ θεάτρου τῆς «**Κωμωδίας Λαφίτ**». Μία μαρκησία ἐνάγει τὸν υἱὸν της Κλαύδιον μετὰ τῆς Ραϊμόνδης, θυγατρὸς ἐνὸς βασιλέως. Οἱ εὐπατριδικοὶ οὗτοι τῆς Ὀσλεάνης θέλουσι ν' ἀντιγράψωσι τοὺς εὐπατρίδας τῶν Παρισίων. Καλοῦσι καλλιτέχνας ἵνα δοθῶσι παραστάσεις καὶ συναυλὶαι ἐπὶ τοῖς γάμοις, διασκευάζουσι τὴν οἰκίαν ἣν θὰ κατοικήσωσι κατὰ τὸν ὁδημὸν τοῦ Λουδοβίκου ΙΣΤ'. Ὁ Κλαύδιος ἐνός-τοις τὸν μύστακα, ἵνα φανῇ νεωτερίζων ἀλλὰ μένει ἄε-στος ἐπαρχιώτης· ἡ Ραϊμόνδη περιβάλλεται ἐνδομυσίαν προκλητικωτάτην, ἀλλὰ μένει ἄκοιμος ἐπαρχιώτισσα.

Σκέπτονται καὶ οἱ δύο πῶς θὰ μείνωσι μόνοι, πῶς θὰ περάσωσι τὴν νύκτα, πῶς νὰ ἐκδηλώσωσι τοὺς κατ' ἴδαν ἔρωτάς των, πῶς νὰ κάμωσιν ὅτι κάμωσιν οἱ Παρισινοί. Ὁ ἐνας ἐντρέπεται τὸν ἄλλον καὶ οἱ δύο ἐντρέπονται ὅλους. Ἐπὶ τέλους ἡ μαρκησία συμβουλεύει νὰ σβύσωσι τὸ φῶς τοῦ δοματίου των. ὅταν θ' ἀποσπρωθῶν εἰς αὐτό. Ὅσοι πλησιάζει ἡ ὥρα τῆς κατὰ μόναν οἰκονομίας, οἱ κομπασταὶ συζῆγοι ἀποβάλλουσι τοὺς φόβους παρεξηγήσεως. Αἱ τιπικαὶ ἐθιμοταξίαι, ἅς ἀγνοοῦσι, καὶ αἱ προσποιήσεις, παύουσιν. Ὁ ἔρως τοὺς κάμνει φρεσικοίς, ζωηροῦς. Ἐπὶ τέλους ἐννοοῦνται καὶ ἀποσφύρονται εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον.

— Ἡ «**Φωτιεὺς τοῦ Κλήδονα**». Παρεστῆθη διὰ πρῶτην φορὰν εἰς τὴν «**Σκάλαν**» τοῦ Μιλάνου τὸ δεῦτερον μελόδραμα τοῦ Ριχάρδου Στράους «**Ἡ φωτιεὺς τοῦ Κλήδονα**», ὅπερ ἔχει μίαν μόνον πράξιν ὡς ἡ «**Σαλώμη**» καὶ ἡ «**Ἡλέκτρα**». Ἡ «**Φωτιεὺς τοῦ Κλήδονα**» ἐλή-

φθῆσαν ἀπὸ μίαν Ὁλλανδικὴν παράδοσιν. Ἰδοὺ ἡ ὑπόθεσις:

Κατὰ τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ μαγεῖαι καὶ τὰ φαντάσματα εἶχον ἀκόμῃ τὴν δύναμιν νὰ ἀνηγοῦντοίς τοὺς καλοὺς χριστιανούς, ἔζη εἰς τὴν Ἀουδενάερδην ἀγαθὸς νέος ὅστις ἡγάπα μίαν κόρην τῆς γειτονίας, ἀλλ' ὅσον ἐκεῖνος τὴν ἐκέτευε νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὸν διάπτρον ἔρωτά του, ἐπὶ τοσούτον αὐτὴ τὸν ἀπέκρουε σκληρῶς. Ἐπὶ τέλους κατόρθωσε νὰ τὴν πείσῃ ὅπως δώσῃ εἰς αὐτὸν νυκτερινὴν συνέντευξιν ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν της διὰ τοῦ παραθύρου.

Ὑπὸ τὸ φῶς τῆς πανσελήνου διὰ χοινοῦ σχοινίου ὅπερ προσέδεσε δι' ἀγκίστρον εἰς τὸ παράθυρον, ὁ τολμῆρος νέος ἤρριπεν ἀνερχόμενος ὅτε εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου ἡ κόρη προσεπάθησε νὰ διευθετήσῃ καλλίτερον τὸ σχοινίον καὶ ἐγκαταλείπονσα αὐτό, τὸν ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐν μέσῳ τῶν καγχαμῶν τοῦ πλήθους ὅπερ εἶχε συναθροισθῇ διὰ τὴν ἰδίαν τὴν θέαμα.

Κρύπτουν τὸ αἶσθημα τῆς ἐκδίκησης ὁ νέος ἐζήτησε τὴν συμβουλήν γέροντος, κατοικοῦντος εἰς τὰ περὶχωρα. Καὶ ἡ ἐκδίκησης ὑπῆρξε τρομερά. Ἡ φωτιεὺς τοῦ Κλήδονα τῆς Ἀουδενάερδης ἐσβέσθησαν ὅλαι καὶ γενικῇ ἡμέρῃ κατακραυγῇ, διότι τοῦτο ἐθεωρήθη ὡς δημοσία συμφορά. Οὐδεμίαν θεραπείαν τοῦ κακοῦ εὗρισκον οἱ ἰθύνοντες τὴν πόλιν. Ὅτε ὁ μάγος ὑπὸ μορφὴν αὐτοῦ εἶπε ὅτι ἀπεκαλύφθη εἰς αὐτὸν τρόπος, δι' οὗ τὸ κακὸν θὰ ἐτεματίζετο. Συντελεῖ συμβουλῆς τὸν προσήγγη εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς πόλεως ἡ ἀνένδοτος κόρη καὶ παρὰ τὴν ἀντίστασιν της ἀπεγυμνώθη, καθ' ὃν χρόνον οἱ παρόντες ἀστοὶ ἐλάμβανον κηρίον. Αἶφνης ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στήθους τῆς κόρης φλόξ ἐξ ἧς ἀνήφθησαν αἱ λαμπάδες καὶ ἡ πόλις οὕτω ἐσώθη.

— Ἡ «**Χρυσὴ νέστις**» ὁπερέττα ὑπὸ Βερν καὶ Φώρ. Ἡ ὑπόθεσις ἐκτυλίσσεται κατὰ τὰς Ἀπόκρυφον τοῦ 1833. Ἐπαίχθη εἰς Παρισίους.

— Ἡ «**Τιμιὰ κόρη**». Μονόπρακτον δῶμα τοῦ Γ. Νγκών. Ἐναγεροτοπαλλήκαρον ἔχει ὡς ὑπηρετίαν μίαν χωρικήν, ἣν κακομεταχειρίζεται. Ἀλλ' ἡ ὑπηρετία κερδίζει τὸ λαχεῖον καὶ ὁ κύριός της ὁ ἰδιότροπος γίνεται φιλόφρων καὶ τὴν ζητεῖ εἰς γάμον, ἀλλ' ἐκεῖνη προτιμᾷ ἕνα θελατικὸν παντοπώλιν.

— Ἡ «**Δοκιμασία ἔρωτος**». Μονόπρακτον ἔμμετρον ἔργον τοῦ Ε. Γκορβίτς, συγγραφέως πρῶτην φορὰν ἐμφανισμένου. Δύο κόραι ἀγαπῶσι τὸν Λουκιανόν, ἐγκατελείφθησαν ὑπ' αὐτοῦ χάριν τῆς Ανδίας καὶ ἀποφασίζουσιν νὰ ἐκδικηθῶν ἀμφοτέρους. Πείθουν τὴν Ανδίαν νὰ δώσῃ συνέντευξιν ἐκ μέρους διήθη τῆς ἐταίρας Γλυκερίας εἰς σκοτεινὸν μέρος. Γίνεται ἡ συνάντησις καὶ ἡμα ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος ἀντικαμπάνεται ὁ Λουκιανὸς ὅτι ἀντὶ τῆς Γλυκερίας ἦτο ἡ Ανδία, ἥτις ἐνθουσιασμένη ἐκ τῶν ἐρωτικῶν ἐκδηλώσεων του τὸν συγχωρεῖ καὶ κατακτᾷ ὀριστικῶς τὴν καρδίαν του.

— Ἡ «**Ἐπιτυχία**» κομωδία τοῦ Π. Ζαχορὸν. Εἰς βουλευτῆς ἐννεμφεῖθη τιμίαν καὶ καλὴν ἐπαρχιώτιδα, ἥτις καὶ μένει ἐπαρχιώτις. Ὁ βουλευτῆς θηροῖ ἐμπορικὸν χαρτοφυλάκιον, καὶ ἐλπίζει νὰ τὸ κατακτήσῃ ἐρωτοτροπῶν μετὰ τῆς Σαρμεῦ ἀνεψίας μέλλοντος Προθυπορχοῦ. Ἡ ἐπαρχιώτις οὗτος συζῆγος καταδιώκεται καὶ τὴν ἀντικαθιστᾷ ἡ Σαρμεῦ.

— Τὸ «**Μυδτικὸν τοῦ Μορτινιῶ**» δῶμα πεντάπρακτον τοῦ Μαρκέλιου Μπαῖν ἔχει μελοδραματικὴν ὑπόθεσιν. Ὁ Μαρκήσιος Ντὲ Μορτινιῶ ἐγκατελείφθη ὑπὸ τῆς συζύγου του. Μετὰ δέκα πέντε ἔτη ἀνευρίσκει αὐτήν, μετὰ πολλὰς περιπετείας, εἰς τὰ βωμερὰ κέντρα τῶν Παρισίων. Εὐρίσκει αὐτὴν ἐγκαίρως, ἵνα προληφθῶσι φρενότερα καταστροφὰ καὶ μὴ πάθῃ ἡ αὐτῆς θανάτῳ των, ἥτις ἀγαπᾷ ἕνα ἀξιωματικόν, ἐμμανῶς ἀνταγαπῶντα αὐτήν.

★ ★